

Jeg troer, at det vil være et mærkværdigt Tilfælde, om det kunde paavises, at en Dyrighedsperson var bleven mulcteret, fordi han havde en Tid lang ladet være at befordre en til ham indgiven Ansøgning, og jeg kan ikke troe, at den Praxis skulde blive forandret ved, at dette Endringsforslag af den ærede Rigsdagsmand for Beile (Hjorth) blev til Lov. Jeg veed da heller ikke, hvorfor Private skulde være undergivne et strengere Mulctansvar end Embedsmænd. Det er med disse Bemærkninger, at jeg skal stemme mod alle de af den ærede Rigsdagsmand for Beile stillede Endringsforslag.

Hjorth: Med Hensyn til de Indvendinger, der ere gjorte imod de af mig stillede Endringsforslag, skal jeg for det Første, forsaavidt den ærede Forslagsstiller har bemærket, at han meente, at det kunde ordnes ved Regulativer, dog tillade mig at anføre, at jeg troer ikke, at saadanne Bestemmelser, som der her omhandles, kunne gives ved Regulativer, og derfor meente jeg, at det var rigtigt at faae dem optagne i Loven. Forsaavidt Rigsdagsmanden for Odense Amts 3die Kreds (Ettrup) har anført mod Endringsforslaget 3 a, at det vilde volde Tidsspilde, naar denne Bestemmelse kom til at gjælde, og at det vilde være henftgsmæssigt, naar Ansøgningen strax blev forelagt Ansøgeren, før den indgaves, da staaer der netop i 3 a, „at det berøer paa Embedsmændenes Skøn“, og altsaa vil han kunne vælge den Fremgangsmaade, som medtager mindst Tid.

Mod 3 b er anført, at det skulde være i det Offentliges Interesse, at de Erklæringer, der bleve skrevne paa Ansøgningerne, bleve modsagte, men, naar Erklæringerne ere anbefalende, og naar Ansøgningen bliver bevilget, kan man vel ikke tænke, at Ansøgeren har Noget at indvende mod de Erklæringer, der ere anførte derpaa; det vilde dog virkelig være at gaae temmelig vidt, naar Anbefalingen er skreven paa Ansøgningen, saa at sende den igjen til Ansøgeren og forespørge, om han har Noget mod Anbefalingen at indvende.

Hvad 3 c og d angaaer, da er det bemærket, at Bedkommende slet ikke skulde have nødvendig at sende Ansøgningen eller Klagen ind, men der er yttret forffjellige Meninger om denne Ting. Nogle have meent, at derved, at

Dyrigheden havde paategnet Ansøgningen, var det blevet et offentlig Document, som tilhørte det Offentlige og skulde sendes tilbage, Andre have meent, at det ikke var Tilfældet; naar altsaa dette Punkt reent gaaer bort, faaer man ikke Spørgsmaalet afgjort. At man ikke skulde kunne ved Mulct fremtvinge, at Klageren opfyldte en saadan Forpligtelse, kan jeg ikke indsee, thi vel er der blevet bemærket, at Klageren skulde have Ret til at frasælde Klagen, hvilket er ganske rigtigt, men det kan ikke betage det Offentlige Ret til muligt at kræve Embedsmænd til Ansvar; det er Noget, Klageren ikke kan være competent til at bedømme, men kun de overordnede Embedsmænd. Man maatte altsaa kunne paalægge Klageren at skaffe Afskrift af Erklæringen og de Documenter, som Klagen angaaer, men det forekommer mig, at, naar der foreligger saadanne Documenter, er det langt simplere at sige, at de skulle sendes ind igjen. At der ikke skulde anvendes Mulct paa Grund af Embedsforsømmelser, hvortil ogsaa Mangler med Hensyn til Erklæringers Afgivelse henhøre, uden ved Dom, er ikke Tilfældet. Jeg kjender Tilfælde, hvor der er paalagt Mulct paa Grund af saadanne Forsømmelser, og, naar man paalægger en Pligt, maa man ogsaa have et Middel, hvorved man kan fremtvinge denne Pligts Opfyldelse.

Rosenørn: Jeg er fremdeles af den Anskuelse, at det dog var rettere at indskrænke Sagen ved at knytte den næiere til Forordningen af 15de December 1820. Den ærede Proponent paapegede ogsaa, at, hvis han ikke foretog saadanne Indskrænkninger, som jeg har foreslaaet, vilde denne Lov komme til at angaae enhver Henvendelse fra Underaatterne til de overordnede Autoriteter. Der skjælnes i Lovgivningen mellem Ansøgninger, Klager og blotte Forespørgsler. Forordningen af 15de December 1820 siger i § 2, at Klager maae ikke conciperes af Andre end af en Sagfører eller Embedsmand; men derimod at concipere en Forespørgsel, hvorved der ikke føres Anke over Noget, det staaer Enhver frit for; der er altsaa gjort en Forffjel mellem Ansøgninger og Klager. Nu vil jeg nok troe, at, naar Loven kommer ud, vil Analogien i den deri indeholdte Bestemmelse ogsaa gjøre sig gjældende